

[Fritze Teisen.]

idet det for hele Statens Økonomi vilde være overordentlig farligt, om Befolkningen kom og krævede noget saadant.

Med Hensyn til Pumpeværket ved Ryde Aa maa jeg indrømme, at jeg først i Gaar har faaet rettet en Mangel i min geografiske Viden, idet jeg da fik at vide, hvor Ryde Aa ligger. Naar Pumpeanlægget ved Ryde Aa har Brug for et større Beløb, kunde jeg tænke mig, der var mange andre Anlæg, maaske af lignende Art, som ogsaa havde Brug for saadanne Tilskud. Men naar man nu er saa ivrig for at støtte netop dette specielle Foretagende, skal heller ikke det møde nogen Modstand fra vor Side.

Saa er der endelig Grundforbedringslaanene, der for Finansaaret 1931—32 skulde forhøjes til 2 Mill. Kr. Herom vil jeg sige, at jeg er ikke sikker paa, at dette Forslag vil faa saa forfærdelig megen Betydning. Man maa nemlig erindre, at der kun er Tale om et Tilskud, og Landbruget er i Øjeblikket stillet saaledes, at det for de fleste Landbrugere sikkert vil være ganske overordentlig vanskeligt at skaffe de øvrige Penge, der maatte til for paa nærværende Tidspunkt at foretage Grundforbedringer. Det er et Forslag, som maaske kunde have haft sin store Betydning for nogle Aar tilbage eller muligvis vil kunne faa det i Fremtiden, men jeg tror ikke, den øjeblikkelige Betydning er særlig stor; den er man vistnok tilbøjelig til at overvurdere.

Vi er altsaa indstillede paa, hvis man i øvrigt kunde enes derom, at gennemføre — maaske i en noget ændret Skikkelse, det skal jeg ikke udtale mig om, før vi har set paa Sagen i et Udvalg — de Forslag, der indeholdes i 2det Afsnit af Lovforslaget, medens vi ikke kan anbefale den første Del deraf til Vedtagelse.

Veistrup: I den Forhandling, der hidtil er foregaaet angaaende dette Lovforslag, er der ikke sket noget overraskende. Det maatte vel komme, som det er kommet, at de ærede Medlemmer af Oppositionen har fulgt det Spor, som er traadt ovre i det høje Folketing. Jeg vil gerne i Mod sætning til den ærede sidste Taler anbefale Lovforslaget. Det forekommer mig nemlig, at det fremtræder som en naturlig Konsekvens af de vanskelige Forhold, hvori store Dele af Befolkningen er kommet gennem det Prisfald, der er sket i saa stor Udstrækning herhjemme. Dette Lovforslag rækker en hjælpende Haand til forskellige Sider indenfor vort Samfund.

Det tager først Sigte paa Kommunerne og da først og fremmest de arbejdsløshedsramte Kommuner, idet der stilles et Beløb af indtil 3 Mill. Kr. til Raadighed for de Kommuner, som har maattet udrede store Beløb til Hjælpekasseudgifter. Det, som er den direkte Aarsag hertil, er selvfølgelig, som ogsaa fremhævet af den ærede Ordfører for Socialdemokratiet, Arbejdsløshedslovgivningens Sønderlemmelse i 1927. Det fremgaar af de Bemærkninger, der ledsagede Lovforslaget, da det blev fremsat i Folketinget, at man regner med, at af de ca. 15 Mill. Kr., som Hjælpekasseudgifterne har andraget sidste Aar, er de ca. 8,3 Mill. Kr. ydet som Hjælp til arbejdsløse, der ikke i Henhold til Arbejdsløshedsloven kan faa Understøttelse. Vi har jo tidligere i Aar beskæftiget os med Hjælpekassernes Forhold, men det Tilskud, der da var Tale om fra Statens Side, var saa lille, at det ikke kunde række nogen Vegne med Hensyn til at yde Hjælp til Hjælpekasseudgifterne. Nu er Spørgsmaalet, om man vil gaa med til at støtte de Kommuner, der har haft disse kolossale Udgifter i den seneste Tid, med det Beløb, der her er nævnt, indtil 3 Mill. Kr. Da vi i sin Tid vedtog Hjælpekasseloven, var det Statstilskud, som Hjælpekasserne fik Løfte om, ganske minimalt, nemlig kun 250 000 Kr. Men siden den Tid er Hjælpekassernes Opgaver blevet mangedoblet, og den største Opgave fik de, da man i 1927 ødelagde den da bestaaende Arbejdsløshedsordning og intet satte i Stedet for Hjælpekasserne. Man pegede fra forskellige Sider direkte paa Hjælpekasserne, den Gang man gik bort fra den Arbejdsløshedsordning, vi havde haft, men det forekommer mig, at man ikke kan lade Hjælpekasserne være ene om den Byrde, det her drejer sig om. Jeg ved meget vel, at det først og fremmest er i Byerne, at Arbejdsløsheden er saa stor; det kommer af det simple Forhold, at de unge paa Landet i stor Udstrækning søger ind til Byerne, fordi Arbejdsløshedsordningen derinde er organiseret paa en ganske anden og langt bedre Maade end ude omkring paa Landet.

Hvad dernæst Bestemmelserne i § 5 angaar, gaar de ud paa, om jeg saa maa sige, at præmiere Kommunernes Initiativ, præmiere de Kommuner, som har sat Arbejder i Gang i Stedet for at give Understøttelse. Dette er noget, man altid har anerkendt fra alle Sider, og ingen kan heller være blind for den Fordel, der ligger i at kunne beskæftige de unge i Stedet for at give dem Understøttelse. Forslaget gaar ud paa, at der skal ydes 2 Kr. pr. Arbejdsdag, dog ikke ud over